

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.353 van 27 mei 2015
in de zaak A. 211.383/XIV-35.428**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Vandevoorde
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Ketelpoort 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 januari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 115.905 van 18 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.279 van 6 februari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van

30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Steven Vandevoorde, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 17 september 2009 België binnen en verklaart zich vluchteling op 18 september 2009. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 6 september 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 oktober 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 28 oktober 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Verzoeker vraagt met een ter post aangetekende brief van 5 november 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 13 december 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 18 december 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel citeert verzoeker artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat deze bepaling duidelijk voorschrijft welk

gevolg de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de afwezigheid ter terechtzitting van andere partijen dan de verzoekende partij moet geven, dat deze bepaling duidelijk is en geen verdere interpretatie vereist en dat met het bestreden arrest wordt geweigerd verstek te verlenen tegen de niet verschijnende commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 niet relevant is vermits dat arrest de rechtspleging in kort geding betrof en het te dezen om een beroep met volle rechtsmacht gaat waarin geen sprake is van hoogdringendheid zoals in kort geding.

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat volgens het bestreden arrest het verstek tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas kan worden ingewilligd voor zover verzoekers vordering beantwoordt aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvereisten. Volgens verzoeker voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee een voorwaarde toe aan artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling schrijft duidelijk het gevolg van de afwezigheid van de commissaris-generaal op de terechtzitting voor, namelijk het inwilligen van het beroep.

In een vierde onderdeel laat verzoeker gelden dat het bestreden arrest een ongelijkheid tussen verzoeker en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schept aangezien in hoofde van verzoeker een onweerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd terwijl in hoofde van de commissaris-generaal een weerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd, zonder enige rechtvaardiging voor deze verschillende behandeling te geven.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de argumenten van de verwerende partij geen verband met de middelen houden en dat de verschillende behandeling van de partijen op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een discriminatie

inhoudt aangezien dit verschil niet op een objectief criterium steunt en niet redelijk verantwoord is.

Beoordeling

6. Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. Het eerste onderdeel van het eerste middel faalt naar recht.

7. Gezien de duidelijke inhoud van artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet en de betekenis ervan zoals deze hierboven is toegelicht, vormt de verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 een overtoollig motief. Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk.

8. Bij de behandeling van het eerste onderdeel hiervoor is reeds gesteld dat artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet de inwilliging van het beroep vermeldt. Het derde onderdeel van het eerste middel faalt naar recht.

9. Anders dan verzoeker voorhoudt, geldt bij afwezigheid ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “onweerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verzoekende partij tegenover een “weerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verwerende partij. Zowel in hoofde van de verzoekende partij als van de verwerende partij gaat het om een weerlegbaar vermoeden, met dezelfde beperking dat het vermoeden zowel in hoofde van de verzoekende als de verwerende partij enkel kan worden weerlegd door onoverwinnelijke dwaling, overmacht of toeval aan te tonen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de invoering van artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet heeft geleid, is dit uitdrukkelijk verwoord:

“Zo zal deze sanctie niet kunnen worden toegepast indien een partij op een onoverwinnelijke wijze gedwaald heeft omtrent - bijvoorbeeld - de datum van de terechtzitting of wanneer de verzoeker zich bevond in een toestand van overmacht of toeval (Cfr. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., 265-266).” (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, DOC 51/2479/001, 122.)

Vermits verzoeker een onjuiste betekenis aan artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet geeft door voor te houden dat in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden zou gelden tegenover een weerlegbaar vermoeden in hoofde van de verwerende partij, is er geen sprake van een verschillende behandeling en faalt het vierde onderdeel van het eerste middel naar recht.

10. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens

en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Hij voert aan dat deze verdragsbepaling een eerlijke en openbare behandeling garandeert van een zaak binnen een redelijke termijn, door een bij wet ingestelde onafhankelijke en onpartijdige instantie. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van daarin bedoelde subsidiaire bescherming niet uitsluitend kan steunen op informatie over het land van herkomst, aangereikt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit artikel 6, lid 1, van het EVRM vloeit de verplichting voort de door de commissaris-generaal aangereikte informatie ambtshalve te verifiëren aan de hand van externe bronnen en algemeen bekende informatie over het land van herkomst, minstens aan de hand van informatie aangereikt door verzoeker zelf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met de algemeen bekende situatie van albino's in Bangladesh en op dit punt de informatie van de commissaris-generaal heeft geverifieerd. Verzoeker acht daardoor artikel 6, lid 1, van het EVRM geschonden, dat volgens hem van openbare orde is en dus voor het eerst in de huidige procedure kan worden opgeworpen.

12. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat niets de Raad van State belet zijn rechtspraak te wijzigen en een schending van artikel 6, lid 1, van het EVRM te aanvaarden aangezien deze bepaling voorziet in minimale procedurele waarborgen.

Beoordeling

13. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000, gewezen in grote kamer, ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6, lid 1 van het EVRM vallen. (zie EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk) Het Hof heeft dit standpunt nadien meermaals en uitvoering bevestigd (zie EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 14 februari 2008,

Hussain/Roemenië; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België), zodat sprake is van een standvastige en uniforme beslechting van die rechtsvraag door het EHRM. Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

14. Het tweede middel kan niet tot cassatie kan leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege een jurisdictionele motiveringsplicht heeft en dus elk ontwikkeld middel afzonderlijk en pertinent moet beantwoorden. Deze motiveringsplicht leunt sterk aan bij het recht van verdediging en moet een garantie vormen dat de door de verdediging uiteengezette middelen met zorg zijn aanhoord en onderzocht. Er mag niet op een vage en algemene wijze worden gemotiveerd.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat uit de stukken niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming rekening heeft gehouden met de algemeen gekende situatie van albino's in Bangladesh en de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangereikte informatie ambtshalve heeft geverifieerd. Het bestreden arrest geeft derhalve geen antwoord op de in het verzoekschrift tot beroep aangehaalde grieven.

In een derde onderdeel laat verzoeker gelden dat het bestreden arrest een ongelijkheid schept tussen hemzelf en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangezien in hoofde van verzoeker een

onweerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd terwijl in hoofde van de commissaris-generaal een weerlegbaar vermoeden wordt gehanteerd. Het bestreden arrest geeft volgens verzoeker geen enkele rechtvaardiging voor deze verschillende behandeling.

16. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en verwijst hij voor zijn repliek op de memorie voor antwoord naar de argumentatie in het eerste middel.

Beoordeling

17. Verzoeker geeft in hoofdzaak een aantal theoretische beschouwingen over de inhoud van de jurisdictionele motiveringsplicht. Hij stelt dat niet op een vage en algemene wijze mag worden gemotiveerd, doch laat na aan te geven op welke wijze dit met het bestreden arrest het geval zou zijn. Het eerste onderdeel van het derde middel is niet-ontvankelijk.

18. Verzoeker gaat voorbij aan de overwegingen in de beschikking van 28 oktober 2013, die in het bestreden arrest is opgenomen en waarin wat verzoekers albinisme betreft in vijf punten wordt aangegeven waarom verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt. In die beschikking wordt ook overwogen dat verzoeker geen concrete zwaarwichtige voorvallen aanhaalt als reden voor zijn vertrek uit Bangladesh, dat zijn verweer als moest hij een opeenstapeling van vernederingen ondergaan vaag is en niet concreet wordt aangetoond en dat verzoeker dan ook niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn albinisme een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat verzoeker ter terechtzitting in het geheel niet ingaat op de in die beschikking aangehaalde grond. Verzoeker geeft niet aan welke “algemeen bekende informatie” afbreuk zou kunnen doen aan die concrete

vaststellingen en buiten beschouwing zou zijn gelaten. Hij licht evenmin toe welke grief uit zijn verzoekschrift betreffende de voorgehouden algemeen gekende toestand van de albino's niet zou zijn beantwoord.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

19. Verzoeker herneemt letterlijk het vierde onderdeel van het eerste middel, zodat naar de behandeling daarvan kan worden verwezen. Hoe dan ook zou het eventuele scheppen van een ongelijkheid op zichzelf geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen vormen. Het derde onderdeel van het derde middel is ongegrond.

20. Het derde middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques